

Stál jsem nad ní, v uličce, v trolejbusu našlapaným od podlahy ke stropu lidma. Kolem nohou jsem měl naše bágly. A Dolfu, jo – vlčáka, našeho. Dlouhosrstýho. Fišta seděla. Seděla na klíně takovému hermafroditovi, co tam seděl, na sedadle, a usilovně si nás nevyšímal. Nás, ani zadečku, kterým mu Fišárková rejčila po stehnech.

Do trolejbusu lezli další lidi.

Se tam vecpali, někudy, skrz nějakou škvíru. Přemnožili se.

Někde za mnou něco prasklo. Někdo. Lidi mě tlačili – mě, bágly a Dolfu tlačili víc a víc natěsno k Fiště a k tomu hermafroditovi, na kterém seděla. Dolf kníknul. Zacukal se, v tý tlačeni, mezi mnou a sedadlem, jak živej plátek masa v sendviči. A jak se zacukal, tak já přepadnul přes něj. Mazec. Přede mnou sklo, za mnou lidi, nade mnou lidi, pode mnou lidi. Všechno jak v míchačce. Loktem, nebo kanadou jsem vyrazil hermafroditovi oko. Levý. Hermafrodit seděl, mlčel, nevyšímal si nás. Ho nejspíš nepostrádal, no, oko.

Mně se povedlo fakt se štěstím postavit zase na nohy. Povídám: „Co to je? Tolik lidí. Nebo čeho.“

A hermafrodit zčistajasna promluvil: „...patří to do hry – jako vy. Myslíte, že vy nepatříte do hry?“

„Do jaký hry?“ řek jsem.

„Přece... vy nevíte, co město hraje? Vám to nepřišlo mailem?“

My se po sobě kouknuli, my tři. Povídám Fiště: „Ty sis teď někdy vybírala mail?“

Krčila těma ramenama v těch černovlasejch peřejích. „Nevím. Asi ne.“

Já taky ne.

Dolf už vůbec ne.

Já: „A co to je? Kdy jako to začalo?“

Hermafrodit se zbylým okem podíval na mobil. „Před hodinou a půl. Vážně o tý hře nevíte nic? Pátek pátýho pět hodin po poledni. *Drop-out*. Pořád nic?“

„No nic,“ řek jsem. „Co je to za hru?“

Se usmál. Kluk? Holka? Kdoví. Hermafrodit, no. Červený triko, strečový džíny, vlasy na máňu, brejle: „Že byste vážně byli cizí prvek?“ Hned se usmál jinak. „Hm. Hloupá otázka. Neodpovíte mi. Jasně. Cizí prvek je mega silná výhoda proti ostatním hráčům. Šance, jak se dostat na vyšší úroveň.“

„Na jakou úroveň? Co je to za hru?“ povídám.

Oboupohlavní stvoření se furt tak pátravě usmívalo. „Když vám to řeknu, povedete mě?“

„Kam?“ řekla Fišárková.

A on, hele: „K nádraží. Kdo se dostane až k nádraží, dostane se na vyšší úroveň.“

Já jsem zavrčel: „Si děláš srandu? Kam si myslíš, že jedeme? Tenhle trolejbus jede *k nádraží*.“

Hermafrodit: „Ne. Nejede. Vlastně možná nejede, možná jede. V tom právě spočívá ta hra. Ty se snažíš vypadnout z města a město se ti v tom snaží zabránit. Rozumíš. *Drop-out*. Jseš odpadlík. A město ti blokuje cestu ven. Na všech výpadovkách je zákaz vjezdu, to už jsem zjistil, když jsem zkoušel autobus a auto. Jediná cesta vede přes nádraží, vlakem. Protože jízdní řád vlaků je na vyšší úrovni než jízdní řád autobusů a trolejbusů. Takže, když se dostaneš k nádraží, dostaneš se na vyšší úroveň hry. Ale autobusy a trolejbusy tě tam nedovezou. Jezdí jinak, než je napsáno v jízdním řádu. Jezdí tak, aby se člověk nedostal k nádraží.“

„To víš jistě?“

„Nevím to jistě. Tenhle trolejbus teprve testuju. Ale počítám, že taky hraje hru.“

Počítal bez chyby.

Ty vado.

Tím trolejbusem jezdíme skoro každé pátek, na vlak. Jenomže teď jel úplně v jiné ulicích než jindy! My tři docela slušně zneklidněli. V městský hromadný moc neřešíš, kudy jedeš. Spoleháš na jízdní řád. A pak se najednou rozhlídneš, jednou, a nestačíš se divit.

Drop-out.

Jsme hádali, kam nás to veze – kde to zastaví.

Když to zastavilo, neznali jsme to tam, na tý zastávce. Ale vystoupili jsme.

Instinkt – čuch, jo, nás vyhnal ven. Prostě jsme už v tom trolejbusu byli všichni tři jako na trní, Fišta, já i Dolf. Znáš to. Jak nemáš přehled, kam to jede, tak z toho vystup. Jinak dojedeš jinam, než chceš.

Drali jsme se, honem, fakt hustou masou lidí. Jsme se div nemuseli skrz ně prosekat, ke dveřím, protože my jediný vystupovali a tisíc lidí nastupovalo. Štěstí bylo, že s náma byl Dolf. Jeho tesáky rozhodně budily větší respekt než moje. Vyloženě nám prokousával cestu – tím mletým masem, pryč.

Stáli jsme na chodníku a koukali jsme kolem sebe, kde jsme.

Hermafrodit vystoupil taky. Mánička. Držel se nás, jako by si vážně od nás sliboval, že ho dovedeme na náoku tu vyšší úroveň nebo co. K nádraží. Ty jo.

Mně hlava šrotila: *Proč je to pro něj tak důležitý, že nevíme nic – o tý hře nebo o čem? ...cizí prvek.*

Furt nás sledoval. Mlčel a normálně, hele, nás sledoval, jako sleduješ monitor, když hraješ počítačovou hru. Pozornej. Zabloubanej. Do hry.

Já věřil. Dolf taky věřil. Fišta nás viděla a uchichtla se. Rusalka. Černovlasá. Museli jsme fakt vypadat jako cizí prvek, na tý ulici, v tom našem oblečení, zeleným, lesním.

Holka a kluk a vlčák.

Ve městě.

z povídky **Virtuální večere**